

REVISTA MUSICAL CATALANA

Crítica

Debut estel·lar

Redacció on 27 gener, 2017 / 0 comments

© Martí E. Berenguer

SIMFÒNICS AL PALAU. Orquestra Simfònica del Vallès. Lydia Kavina, theremin. Dir.: Diego Martin-Etxebarria. Obres de Goldsmith, Shore, Rósza i Holst.
PALAU DE LA MÚSICA. 21 DE GENER DE 2017.

Per Josep Barcons Palau

Després de guanyar el prestigiós **Concurs de Direcció de Tòquio** el 2015 (el primer premi del qual havia estat declarat desert des del 2003, les últimes quatre edicions), la carrera del jove director basc **Diego Martin-Etxebarria** va entrar meteòricament a l'òrbita internacional.

Per aquest fet, per la programació escollida i pel resultat final del concert, es pot afirmar sense dubtes que el seu debut al Palau de la Música al capdavant de l'Orquestra Simfònica del Vallès el dissabte 21 de febrer va tenir una dimensió estel·lar. O, encara més: va tenir fins i tot una dimensió intergalàctica, si ens atenem a l'especial dimensió espacial d'un programa que repassava les bandes sonores d'*Star Trek* i *Ed Wood* i que s'endinsava, a la segona part, en l'espectacular i exigent partitura d'*Els planetes* de Gustav Holst.

Des del minut u Martin-Etxebarria es va ficar el públic a la butxaca amb la seva simplicitat i bonhomia naturals, agafant el micròfon i explicant —en un català correctíssim— que li feia una il·lusió especial aquest debut amb la batuta al mític escenari modernista, on havia actuat com a oboïsta quan estudiava direcció a l'ESMUC, del 2001 al 2006. Un temps que —va reblar amb una broma— va aprofitar al màxim, com es dedueix del fet que va ser aquí on va conèixer la seva parella, l'excel·lent mezzosoprano terrassenca Anna Alàs.

Diego Martin va encetar el concert amb tremp vigorós, guiant amb energia i bon pols una plantilla orquestral notablement ampliada. La fantàstica peça orquestral sobre *Star Trek* de Jerry Goldsmith va brillar de cap a peus, amb celeritat de tempo i amb màxima atenció a l'efectivitat de les dinàmiques.

Avançant en el programa (però retrocedint en qualitat compositiva) arribava l'*Ed Wood* de Howard Shore. I si bé estrictament el film no tracta sobre l'espai, sí que la seva banda sonora quadrava perfectament en el programa per dos motius. D'una banda, perquè Ed Wood fou una superestrella de les pel·lícules de terror i ciència-ficció conegudes com a sèrie B, fins al punt que la seva nefasta *Plan 9 from outer space* (avui considerada cinta de culte per alguns) va inaugurar l'exogalàxia coneguda com a "sèrie Z", on s'amunteguen pel·lícules amb pressupostos irrisoris i forats negres a nivell tècnic i de realització. I de l'altra, perquè la partitura de Shore reclama l'ús del theremin, el so del qual relacionem inequívocament amb l'arribada d'ovnis, els atacs alienígenes i les missions a l'espai exterior.

© Martí E. Berenguer

El peculiar instrument inventat per Lev Theremin el 1919 va fer pujar a l'escenari Lydia Kavina, la presència de la qual va ser un reclam a l'hora de convocar a la sala més d'un amant de les pel·lícules amb música sideral. Aprofitant la presència de la prestigiosa thereminista a la ciutat (que ja havia actuat al CCCB a *solo* i en trio el dijous anterior, al **col·loqui** de presentació del concert), Diego Martin-Etxebarria va oferir, fora de programa, l'*Spellbound concerto* per a theremin, oboè, piano i orquestra de corda de Miklós Rózsa. Una partitura lírica i ensucrada com les crispates dolces de les tardes de cinema, presentada amb efectivitat orquestral, però amb resultat desigual en els solistes. Perquè, si bé el piano va resultar efectiu i el theremin –que és difícilíssim de tocar– va estar encertat tothora (Kavina n'és una de les intèrprets principals), l'oboè era pràcticament inaudible. En qualsevol cas, l'obra era sobretot per a lluíment del theremin i va complir sobradament amb l'objectiu de donar-li protagonisme. Un protagonisme que aquest instrument també tindrà en un proper número de l'RMC dedicat a la música de les esferes, on Kavina repassa la història de l'instrument i la figura de Lev Theremin, amb qui va tenir el privilegi d'estudiar.

© Martí E. Berenguer

A la segona part, *Els planetes* de Holst no van orbitar amb tota la seva grandesa i magnificència. Tot i la precisa direcció de Martin-Etxebarria, la plantilla de l'OSV no va ser capaç de tractar amb prou transparència les finors de la partitura. Diversos moments de fustes desajustades d'afinació, de cordes poc amoroses, de metalls un xic desbocats... van fer que els astres més lírics emocionessin poc. En els més bel·ligerants i enèrgics (com Júpiter, Mart o Mercuri), Martin va optar per uns tempos conservadors, que li permetien tenir l'orquestra sota control. Una aposta intel·ligent per evitar col·lisions planetàries amb satèl·lits, asteroides i meteorits que poguessin aparèixer d'imprevist. Al número final, Neptú, el Cor de Noies de l'Orfeo Català es va sumar des de les galeries de l'orgue als efectius orquestrals, tot deixant veure el bon treball de Buia Reixach al capdavant d'unes veus que van posar el punt final (bis *trekià* a banda) a un bon concert de temporada.

